

forslag. Der er i Bemærkningerne til Lønningslovsforlaget bestemt udtalt, at Grunden, hvorfor man har bragt denne Ordning i Forslag, er, at man er gaaet ud fra den Ansættelse, at det kun vilde være ganske undtagelsesvis, at Intendanten i den ældste, ja, jeg tør endog saa sige i den næstældste, Lønningsafdeling vilde rykke op til Overintendanten. Man maa af Hensyn til Tjenestens Lære og Interesse og navnlig af Hensyn til de Forordninger, der under Jættforhold stilles til Overintendanturen, søge Tilgang til denne Klasse i de to yngste Lønningsafdelinger i Intendantklassen, og naar dette er Tilfældet, synes det ogsaa rimeligt at give de Mænd, der en Gang have valgt denne Levevei, naar de ikke kunne komme videre, en tilstrækkelig og passende Lønning paa deres ældste Dage. Jeg tror saaledes, at der, som sagt, i den tidligere Lovgivning ikke er Noget, der taler til Fordeel for denne Bestemmelse, der er kommen ind i Lovforlaget, og de Udtalelser, vi hørte ved Sagens første Behandling fra den høitærede Finanzminister's Side, have heller ikke kunnet overbevise mig om, at det vil være rigtigt for Landsthinget at gaa ind paa den her foreslaaede Vej. Det var mest Hensigtsmæssighedshensyn, som gjorde sig gjældende hos den høitærede Finanzminister, Hensyn, til at de Mænd, der skulle nyde godt af denne Lønningsforhøielse, skulle faae den fra 1ste Oktober forrige Aar, og at altsaa hver Dag, de vente længere paa Lovens Emanation, for dem vil være en fluffet Forventning og ikke uden betydelig Ulempe, og derhos et andet praktisk Hensyn, nemlig at, dersom Loven ikke blev vedtagen i den Skikkelse, hvori den var kommen til dette Thing, men skulde vende tilbage til det andet, vilde dette muligvis foretage Forandringer, som Finanzministeren maatte finde mindre ønskelige. Jeg kan meget godt forstaa, at den høitærede Finanzminister kan tillægge disse Betragtninger nogen Betydning, men jeg kan ikke tillægge dem den samme Vægt. Jeg tror, at Landsthinget bør tage under meget nøie og alvorlig Overveielse, om det er rigtigt at gaa den Vej, her er foreslaaet. Det synes mig saaledes naturligt, om man vilde underkaste denne Sag en omhyggeligere Drøftelse, end den kan faae ved en Behandling her i Salen, og det forekommer mig, at der er saa meget mere Anledning dertil, som dette Forslag til et Tillæg til Lønningsloven ikke er det eneste, som af det høitærede Finanzminister er indbragt i det andet Thing. Saavidt jeg veed, er det ikke saa faa lignende Love, vi kunne vente om nogen Tid at faae til Behandling her i Thinget, og er det Tilfældet, saa forekommer det mig rigtigt at behandle disse Love samlede paa een Gang. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaa det høie Thing, at vi standse denne Sags 2den Behandling og henvise Lovforlaget til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Formanden: Hvis jeg ikke hørte feil,

tror jeg ikke at burde tilbageholde den Bemærkning, at det ærede Medlems Foredrag vistnok havde hørt bedre hjemme ved Sagens første Behandling end her, hvor det kun dreier sig om de enkelte Paragrafer. Imidlertid kunde disse jo nok give nogen Anledning til at komme ind paa de almindelige Betragtninger, som det ærede Medlem fremførte, og nogen videre Ulempe opstaar der jo heller ikke deraf. — Der foreligger altsaa nu et Forslag om at standse Sagens 2den Behandling og henvise Lovforlaget til et Udvalg. Dette er nu til Forhandling. Det ærede 5te Medlem for 1ste Aar har Ordet.

Udvalget: Det høitærede Medlem, som nylig satte sig, har fuldkommen Ret til at udtrykke sin Forundring over, at jeg ikke, saaledes som jeg ved 1ste Behandling om ikke ligefrem bebudede saa dog antydede, har stillet noget Ændringsforslag til denne Behandling, og jeg skylder derfor ham og Thingets øvrige ærede Medlemmer en Oplysning om, hvorfor jeg ikke har gjort det. For det Første har det ved nøiere Undersøgelse vist sig, at det forholder sig omtrent paa samme Maade med Telegrafisterne som med en anden Klasse af Bestillingsmænd, som det ærede Medlem nævnte, nemlig Intendanterne, at nemlig de Ældste i den laveste Lønningsklasse blive staaende, ikke avancerer, og saaledes have et større Antal Tjenesteaar end de Yngste i den mellemste eller anden Klasse. Dette fremkommer navnlig derved — og det kan jo ikke være det høitærede Medlem ubekjendt — at udgjente Reserveofficerer have Ret til at ansættes som Telegrafassistenter og altsaa springe forbi alle Telegrafister ind i 2den Lønningsklasse. Det forholder sig for Diebliffet saaledes, at det yngste Medlem i 2den Klasse kun har tjent i 2 Aar, medens en stor Del af de ældste Medlemmer i 3die Klasse have tjent i 17 Aar, og naar det er Tilfældet, saa vil det ærede Medlem være enig med mig i, at der ikke er Tale om noget virkeligt Misforhold i, at den ældste Klasse's ældste Medlemmer faae 50 Rd. mere end de yngste i 2den Klasse. Dernæst foreligger Lønningsloven jo til Revision om et Par Aar, og selv om det skulde vise sig ved en nøiere Undersøgelse, end jeg har været i Stand til at foretage, at der virkelig foreligger en Uret, saa vil denne i alt Fald ikke blive af lang Varighed. Under disse Omstændigheder har jeg ikke haft Hjerte til at foranledige noget Ophold af denne Lov, som en stor Del Mennesker have ventet paa lige siden Oktober Maaned, saa at man vilde tilspøe dem et ikke ringe Onde ved blot at foranledige en Forsinkelse af en Maanedstid. Jeg kan tilspøe, at de Telegrafassistenter, som oprindeligt have gjort mig opmærksomme paa den Anomalie, der er tilstede, udtrykkelig have bedt mig om, af Hensyn til deres ilde stødte Kammerater, ikke at stille noget Ændringsforslag, for ikke at foranledige nogen Stands-